

EL ESQUEVELLA de la TORRATONA

QUARESMA

—Caram de Sr. Esteve, vostè també sent la temptació de la carn en plena quaresma...!
—Però no veu que és un bacallà...!

FEROTYL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèduo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte plú riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
 Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

HERNIATS

Recordau-vos sempre que els únics aparells que guariran radicalment les vostres hèrnies són els de la *Casa Torrent*, construïts científicament per a cada hèrnia, edat i sexe. Sense traves ni elàstics incòmodes de cap mena, no molesten ni fan embalum, s'amotllen al cos com un guant a la mà, transformen ràpidament tots els herniats en éssers perfectes i robustos, plens de vida i salut, com ho eren abans d'estar herniats. Si voleu, doncs, acabar per a sempre amb les vostres trencadures, no heveu de comprar mai braguers ni venatges de cap mena, sense abans haver-nos visitat.

Consultes gratuïtes: CASA TORRENT, Unió, 13 - Barcelona

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
 DAURADES
 Pessetes 8'50

La
 Cuina a Gas
 indispensable
 a tota
 Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Arrepentides, 8 - Telèf. 21361

BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El que no es dirà en fer-se la Unió d'Esquerres

HA de fer la unió de les esquerres—, aquests mots surten de totes les boques. El desig de veure les esquerres unides és unànime. El que vol dir que hi ha en el poble un ferm sentiment esquerrà que s'ha de fer triomfar.

El que no es dirà en fer-se la unió d'esquerres és que és d'absoluta necessitat que els prohoms d'esquerra modifiquin les seves cobejances, o, si es vol dir en termes grisos de política, la seva incongruent multiplicitat de punts de vista.

El 6 d'octubre, per damunt de tot, ens hauria d'haver portat una ensenyança decisiva. I aquesta ensenyança és més ensenyança per a dirigents que per a dirigits: no s'ha de dirigir un partit, el dirigent pensant únicament en la seva continuació directiva. Qui dirigeix ha de pensar amb els dirigits, i s'ha de contagiar dels mateixos entusiasmes que fan que el poble el segueixi.

Hi ha carreres polítiques i direccions polítiques. Molts dirigents, en veure's en lloc preeminent, solament pensen en la seva carrera política: obliden amb facilitat extraordinària que són dirigents polítics.

Una de les causes més segures de les davallades nacionals és la virada constant de molts polítics dirigents, excusada sempre amb allò que «és de savis mudar de parer».

¿Com pot tenir valor eficaç de directiu polític un home que comença de «líder» del poble, que fa revolucions proletàries, i acaba representant interessos de la burgesia? ¿Què pot haver fet de patriota un home que ha politiquejat passant del no-res al tot, malgrat aquest home s'hagi florit constantment els llavis de visques a la pàtria? ¿Com pot un partit polític, amb dignitat doctrinària, acceptar un polític que transfuga de cinc o sis polítiques divergents? ¿Es possible que un home vingui de la dictadura, passi per les esquerres, i retorni a qualsevol partit amorf, d'aquests batejats d'«agraris», de «radicals», de «patriòtics», de «cedistes», etc?...

La unió futura d'esquerres hauria d'eliminar, en el possible, els homes que fan carrera política a espatlles d'una ideologia i aprofiten un corrent popular. ¿Per què no dir que la major part de les falles de les esquerres catalanes tingueren per causa la lluita d'home que en el si de les esquerres pensaven més en la seva carrera política que en la direcció del partit? El mateix 6 d'octubre no es fonamentà en aquesta lluita de polítics que ho veien tot sota el prisma del seu afany de preponderància?

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA pot dir —àdhuc avui—, el que diu perquè aquesta posició de direcció contra aprofitament, de competència contra improvització, d'ideal esquerrà contra joc d'esquerra, fa molt de temps que és la seva. Moltes coses s'hau-

rien evitat, si la nostra veu —per modesta que sigui—, hagués comptat entre les veus que el dirigent ha d'escoltar sempre.

La tàctica d'escoltar el propi egoisme, o la veu dels interessos del grup que envolta el polític, és una tàctica política molt en voga, però és una tàctica de resultats dolents. El director polític autèntic escoltarà el poble, i l'escoltarà per a traduir-lo i fins per a saber fins on és acertada la seva direcció.

Es diu molt sovint que la política és «realitat» i no «ideologia». Això fa riure molt perquè gairebé sempre es confon la «realitat» del polític, o del seu grup, amb la «realitat» del conjunt. La realitat del conjunt no es veu sinó quan la direcció és pura i per tant té una base d'idealitat. El 6 d'octubre és una «realitat» que no hauria estat «realitat» política nacional sense les «realitats» polítiques d'uns quants dirigents polítics.

La unió d'esquerres parteix d'un imperatiu de poble. La majoria catalana, i la majoria hispànica, forma les esquerres. Però cal que aquest imperatiu del poble no s'aprofiti a benifet dels polítics sinó a benifet de la col·lectivitat. Les esquerres no han de tornar perquè així ho vol el poble. Han de tornar modificades, esporgades, amb una ensenyança més, amb un afany de «diversificació» que els faci dissemblants dels altres partits polítics. I han de tornar posades autènticament al servei del poble i per a dirigir.

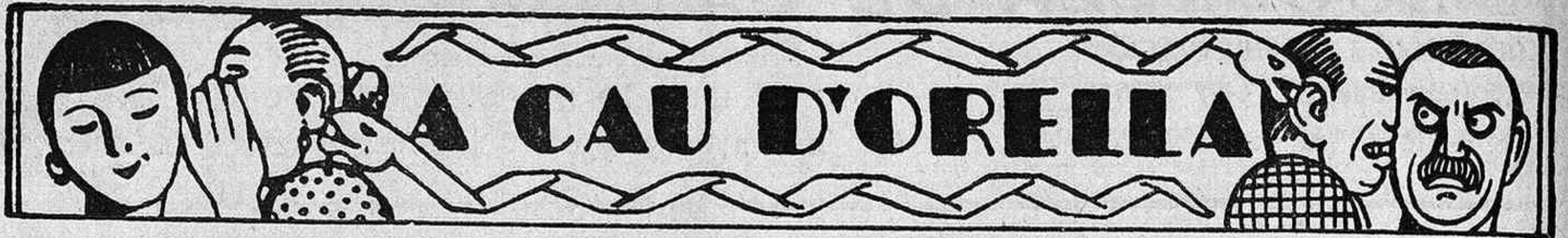
Es ara quan s'han d'adonar del que és Govern. Es ara quan s'han d'adonar que dirigir exigeix una capacitat i una puresa. Pel sol fet d'haver estat al Poder tres anys l'Esquerra, ja no pot tirar a la cara dels altres partits moltes coses. ¿Com podria parlar l'Esquerra del que se n'ha dit «enxufes»? ¿I com podria parlar de lluites personals a espatlles del programa del partit? ¿Com pot blasmar dels trànsfuges quan les esquerres foren asil de tants i tants rodoladissos aprofitats?

Cal també que tingui en compte una altra cosa la futura o present unió d'esquerres: «A tot home remarcat sembla que calgui a la seva vora un ésser impersonal. D'aquests éssers impersonals, quants grans polítics se'n fan sortir!»

Els éssers impersonals han d'ésser eliminats en la futura o present unió d'esquerres, car dels éssers impersonals en surten els més terribles famolencs polítics que es poden imaginar. I aquests famolencs polítics —gent de carrera política—, porten al seu torn altres paràsits, dels quals es formen els nuclis centre de les agrupacions polítiques. Quantes coses no explicaria un entomòleg polític si aplicés la lent damunt d'aquest especialíssim formiguer?

Continuant en la nostra posició de dir «el que no diuen els altres», iniciem aquestes observacions a la unió d'esquerres que es prepara. Fa molts anys que fem de poble en això de la política. I fa molts anys que veiem que els qui representen —una vegada passat l'afalac que ens donen els pocs dies que postulen la seva elecció—, ja es representen, a ells, prescindint absolutament dels qui els elegiren.

Liberalisme, democràcia, en tot el seu contingut —bases del programa de les esquerres—, no volen pas dir això!

BADIA I ELS SEUS LLOC-TINENTS

Es diu que Badia i els seus lloc-tinents Masramon i un altre han estat expulsats de França.

Causes?

Menjar-se el dur pa de l'exili amb massa alegria. Nits parisenques de cafè-concert amb «farra» i escàndol!!

Això ritma molt poc amb els qui moriren el dia 6 d'octubre.

¿Ni el talent de saber ocupar amb dignitat el lloc d'escàpol? Tots els qui recordem aquells abundosos i aplaudits oferiments de sang, esperàvem una posició que no vingué, però, que almenys després havia de portar una discreció arrepençada i un comportament correcte.

I ha portat engallament, abrics de pell de gran burges i escàndols nocturns de «music-hall».

Visca la vida i la barra! No volem allargar el comentari.

PETITES ENTREVISTES

Hem sabut per correu interior aquestes entrevistes fetes per un amateur als senyors, l'egregi nom dels quals sona amb més insistència per a formar part de la Comissió Gestora. No volem creure que es sorprengui la nostra bona fe, i per això les publiquem:

Diu en Pere Balanyà

Concentraré tota la meva atenció als Escorxadors, per a evitar que es mati ase, per sa que sigui, com va passar en aquell Escorxador de l'Hospitalet.

El meu fort són els proveïments i els asseguro que, si vaig a proveïments, ho faré fort.

Els garantizo la meva competència.

Ah! Facin constar que no vaig a la Comissió Gestora com a radical. Hi representaré dignament la Ceda.

Diu Jover Nonell

La meva llarga experiència política, adquirida en els diversos sectors polítics on he militat —Lliga, Acció Catalana, Unió Democràtica i Ceda—, em dóna dret a administrar la Casa Gran.

Els llegidors de L'ESQUELLA s'hauran fixat que no sóc home d'un únic punt de vista: sóc home de conjunts, de totalitats. ¿I amb quina directiva millor que la directiva de les totalitats es pot anar a l'Ajuntament?

Diu Lluís Calvo

Sóc un gran organitzador i l'opereta té molts punts de contacte amb la política.

Com que dono tanta feina als qui m'han de votar

subvencions, he pensat anar a la Casa Gran per votar-me-les jo mateix, i estalviar la feina als altres.

Afer de sacrifici!

Diu Joan Clapera

Es pot dir que sóc un tècnic municipal. Tinc una llarga experiència del Municipi i penso que el que han de venir a fer els de fora la Casa Gran també ho podem fer nosaltres, els de dintre, els qui tenim una experiència acreditada.

Em nego a fer més declaracions. El meu lema és: Viure per veure!

Diu J. Polo Otín

Sóc un predestinat. Llengües «vespertines» m'han volgut desacreditar recordant el meu passat d'adroguer. Que em vinguin al darrera semblants llengües!

Tinc una acreditada eloqüència «neroniana»; amb això competeixo amb la primera autoritat que es presenti. Preparin-se a veure la meva gestió.

La Quaresma i els sense feina

—Ja ho veu: vostè preparant-se pel dejuni i jo fent molt de temps que estic dejunant.

Diu l'Herèdia

He fet l'aprenentatge amb el bacallà. L'ésser radical m'ha permès tallar el bacallà moltes vegades. I els asseguro que el tallo a talls molsuts.

Si vaig a la Comissió Gestora seguiré actuant de distingit bacallaner.

TOT SOPANT

«Bona nit i bona hora!»

Hem entrat a casa d'una família amiga i saludem. La família sopa.

Els especialíssims visatges de la família ens han fet adonar que no ens havien tornat el: «Bona nit!»

Veiem la mare, esguardant el cel i gairebé amb llàgrimes als ulls. El pare fa boletes amb la molla del pa; les fa amb un gran nerviosisme. La noia petita ha deixat el plat ple de sopes i la noia gran caragola el tovalló, donant-li voltes i més voltes. Un ambient esgarrifat plana damunt del menjador, i per la nostra part no sabem què fer. Recular? ¿Exposar-nos a ésser els primers a donar-los el pèsam?

—Què els passa?—preguntem amb un fil de veu que no ens surt de la camisa.

—Aquesta conferència! Aquesta conferència!—ens fa el pare senyalant-nos la ràdio.

La família, estabornida pel plor, acabava d'escoltar una gran conferència humorística a càrrec de l'humorista senyor Carles Sindreu.

UN ALTRE PARE VALLET

El nou pare Vallet es diu pare Laburu. I ja, davant la seva eloqüència, hi ha qui diu: «Pare vostè Laburu, amic».

Aquest eloqüent clergue fa de les seves des de la trona de Santa Maria del Mar, una església massa bonica per a semblants expansions.

El nou pare Vallet crida que vagin a escoltar-lo els metges, la «gente del hampa», els polítics, els advocats, els professionals del Barri Xinès, els arquitectes. La seva glòria sembla que ha de sostenir-la aquest públic tan pintorescament heterogeni.

Senyor Butxí, no podríem fer-ho en un altre lloc? Ací dalt tinc por que em rodi el cap.

Les ràdios de Barcelona (que el diumenge pogueren radiar els discursos de Gil Robles i el pare Laburu i no pogueren radiar la conferència de Marcel·lí Domingo), porten les paraules del nou pare Vallet a moltes llars. I cal veure l'admiració que desperten les paragrafes teatrals del pare quan descriu naufragis amb veu «borrassenca» o quan explica allò del rellotge: «Tu, peluquero que me escuchas: has comprado un reloj, pero no puedes destruirlo. No te pertenece, aunque lo hayas comprado; el reloj pertenece a Dios.»

—Això és un «tio»—, fa per tot comentari un que escolta la tronada del nou pare Vallet, tramesa per la beatífica i «candèlica» Ràdio Associació de Catalunya.

Veritablement aquest pare Laburu no és un pare; és un «tio», fenomen de xerrameca clerical que avui, des de la trona de la bonica església de Santa Maria del Mar, es fa admirar per advocats, «gente del hampa», dentistes, polítics, «professionals del Barri Xinès», metges, i algun que altre bastaix de la Riba: A. M. D. G.

UNES RESPOSTES A UNES PREGUNTES

—¿Per què heu reprès a L'ESQUELLA una campanya anti-clerical?

—Campanya anti-clerical, nosaltres? Es la primera nova que en tenim. Si ataquem en Manuel, i si ens fiquem amb els nous pares Vallets, no és per anti-clericalisme. No som catòlics, ni apostòlics, ni romans, però hem de dir que el capellà ens és completament indiferent. Però és que les dretes de la Península, i amb elles els drets —o esquerra-drets—, fan arma política de la religió i utilitzen tots els evangelis per portar vots seus a les urnes. ¿No fou repugnant l'espectacle polític clerical de portar monges de clausura a les urnes? ¿Per què dones que han renunciat el món han de sortir a defensar interessos de sagristia?

El nostre anti-clericalisme —diguem-ho així—, no és religiós: és polític. I és que la tolerància religiosa que nosaltres tenim topa amb la intolerància fanàtica i aprofitada de les dretes i els dretistes. Quan Déu, fa de Déu, el deixem estar. Però quan Déu és utilitzat per a fins massa terrenals, ens irem contra el qui fa ballar Déu com un titella.

—El millor seria no parlar de religiosos ni de religió—ens diu el qui ha preguntat.

—Per què?—diem nosaltres, fent ara la pregunta.

—¿Es que el religiós no mira el qui no creu com un ésser monstruós? ¿Es que el clergat no excomunica el qui no és de la seva capelleta? ¿Es que no en parla seguidament? La posició fàcil de portar «l'única veritat» mena a una intransigència voraç. Ells poden parlar de nosaltres i nosaltres no podem parlar d'ells. ¿Quan els catòlics han cregut racionalment possible una convivència democràtica? Mai!

El qui ens havia preguntat, ens deixa arronçant les espatlles.

L'EQUANIMITAT DE «LA VANGUARDIA»

«La Vanguardia» podrà canviar de Godó, però la seva política d'una de freda i una de calenta seguirà essent la mateixa. Així és com per a contrarestar les petites vel·leïtats catalanes de Gaziol, varen posar al peu del batiport de l'entrada a l'Administració un sen-

tinella que, pobret, amb l'uniforme no aconseguix dissimular («el pelo de la dehesa»), el qual, quan algú s'apropa a preguntar-li quelcom, respon amb to despectiu: «¡Si no me habla en castellano, no le entiendo!»

Però com que això no hauria segurament transcendit prou de pressa als seus lectors («imparcials»), hi deu haver la consigna d'adoptar totes les novetats lexicogràfiques que vinguin de la «meseta». Ve't ací com als pocs dies d'haver llegit a la luxosa revista madrilenya

«Economía», aquest epígraf: «...el mago de la inventiva, el malogrado benefactor de la Humanidad, Tomás A. Edison», «La Vanguardia» l'imitava en una gasetilla: «...representándose la obra cumbre del malogrado maestro Vives, «Doña Francisquita».

De segur que els representants dels senyors Godó i Arcos —director aquest darrer d'«Economía»—, demanaran a la «Limpia y fija» que rectifiqui la definició de «malogrado».

GLOSSARI

POST FESTUM PESTUM

Els dejunis quaresmals vénen a ésser, per als seràfics satisfets de la vida, com una dieta alleujadora de les ventrellades de Nadal i de Carnestoltes. Una mena de purga deixatada en aigua beneïta i endolcida amb el xarop de les toleràncies aconseguïdes amb l'adquisició de la Butlla.

La cendra del dimecres que fa de pòrtic a la temporada eixuta dels set divendres, no és més que la deixalla de bon foc que ha cuinat les saboroses menges del món, dimoni i carn. Els cilicis i deixuplines amb els quals més de quatre es flagellen espectacularment la pellofa «ad majorem Dei glòriam», no és més que un aspecte de la terapèutica del massatge, si bé alguns refinats i sibarites en fan ús per ajudar i estimular el goig sensual de les picors primaverals. Les coses clares i sense cucurulla.

La pràctica dels dejunis periòdics com a règim, recomanada per la ciència mèdica, ha calgut que fos imposada com a penitència per totes les religions que disposen de cel i infern propis, per tal de fer creure els golafrès que manquen de l'instint de les bèsties de conèixer quan i com els excessos poden fer mal.

Hi ha, però, els qui es passen la Butlla i els sants preceptes pel païdor i aconpleixen l'abstenció quaresmal amb l'endrapament de sengles rodanxes de salmó, llobarro, turbot i altres peixos de categoria. Els peixos blaus, com la sardina i el verat, per exemple, són menja plebea, contràriament del que passa amb els peixas-

sos i peixets de l'aristocràcia de sang blava, entre els quals hom compta també els peixos espasa, si bé aquests acostumen a menjar en lloc d'ésser menjats. De tant en tant, surt a la taula del penitent una llagosta de mar com a recordança de les ascètiques llagostes de rostoll que assaboria sant Joan Baptista.

Sembla que els qui dejunen tot l'any, no pas per devoció ni per règim, encara que en tots els règims la passin magra, haurien de poder rosegat, mentre els altres fan la quaresma, alguna costella de xai. Aquests són, però, els qui pequen més, i hom els retreu el conill amb suc o el cap de be a la brasa que escuren fins a convertir els ossos en serradures la diada del dimecres de cendra, coneguda també per l'enterrament del Carnestoltes, personatge aquest, com el de les comèdies clàssiques, que «hace que se va y vuelve».

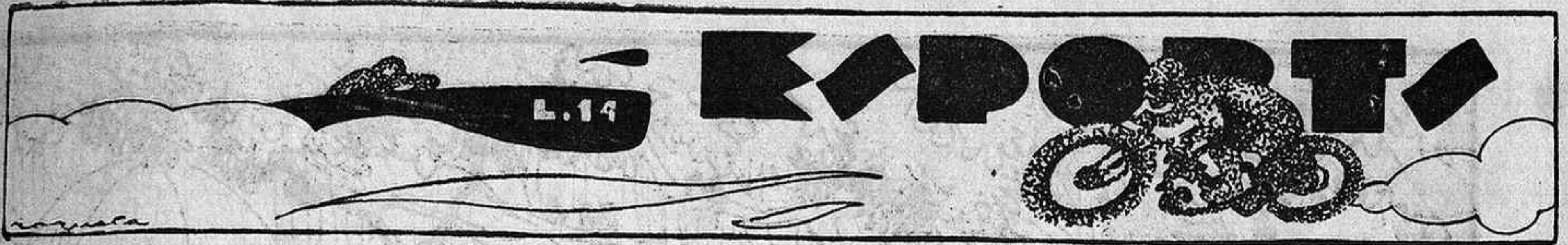
Benaventurats els qui pateixen fam i necessitat ací a la terra, perquè al paradís es veuran saciats de mitjanes d'anyell pasqual, matons de monja, confitura de cabell d'àngel, croquetes de Santa Teresa i pa de pessic. El que cal és que es resignin i que no protestin, car llavors no entrarien en estat de gràcia. Quan el famolenc demana pa o més jornal per a mantenir la família, és acusat de materialista i s'encén ell mateix el fogonet que ha de socarrimar-lo a l'infern.

L'infeliç minyó que va morir de fam i de fred a la Rambla, en plena disbaixa carnavalesca, sense esperar el toc de les campanes que encetaven els dejunis de la quaresma, era, sens dubte, un element dissolvent, un esguerracries, un extremista que volgué avençar-se a les expiacions estomacals abans que la santa Mare Església ho manés.

PANICAL

—No trobes que hi manca una T?
—Deu estar censurada.

Cronòmetre

Dues esperances olímpiques

La gran organització atlètica del passat diumenge a càrrec d'«El Mundo Deportivo» assolí un èxit que si no es veié correspost per les condicions climatològiques, en canvi, a desgrat del temps, fou presenciada per gran nombre d'esportius catalans, i es veié també corresposta per un «fet valuós» en el sentit essencial que per l'atletisme hispànic pot tenir la frase.

De la Marathón a peu sobresurt un fet: la revelació que el temps emprat pels corredors Pérez i Font ve a ésser per la seva valor internacional, comparada amb el temps aconseguit per grans corredors d'altres nacionalitats en la cursa de quaranta dos quilòmetres.

Pobre actualment l'atletisme nostre, mancat de ben orientada direcció i de les figures que calen per posar l'esguard en els Jocs Olímpics, de Berlín, pensant en quedar dignament en la competició internacional, ha trobat a la impensada dos homes mereixedors que no se'ls oblidí, i que amb ells es pugui confiar per, sinó en altres proves, concórrer a la Marathón olímpica dels propers jocs mundials que s'han de celebrar a Alemanya.

L'aragonès Alexandre Pérez és una màquina perfecta de corredor marathonià. La seva figura ben proporcionada encara que sigui de poca alçada, revela l'home de condicions físiques excepcionals per una prova de resistència en la qual la màquina humana ha de retre el màxim esforç d'uns nervis d'acer, un cor de roure, i un organisme privilegiat. Pérez té les condicions excepcionals que calen per a aquestes proves, i que són precises als homes olímpics per a córrer una prova internacional amb possibilitats d'èxit.

A l'home olímpic especialitzat en curses a peu, li cal mantenir la categoria de tal, ésser capaç fins al fi d'una dura prova llarga i esgotadora en la qual hagi mantingut com una màquina la passa exacta, i el temps igual i regularíssim quilòmetre per quilòmetre, treure un fons de superació, un esforç darrer per a no deixar-se vèncer i guanyar, a ésser pos-

sible, de pocs metres i quasi sobre la cinta d'arribada, el competidor tenaç que intenti arrepassar-li el triomf, sense cedir ni un metre en el curs de la prova.

Alexandre Pérez palesà el diumenge aquestes condicions olímpiques quan Font, el corredor català digne segon de la cursa, arribà a situar-se prop d'ell amb passa ferma i resistència amenaçadora. Pérez tragué llavors aquella resta d'energia i aquell poder de superació augmentant progressivament la velocitat de la camallada i avençant segur, seguríssim de les pròpies forces, per a deixar enrera Font i arribar amb un respectable avantatge de més de set minuts al fi de la prova.

I Font? A. Font també, encara que no amb les condicions de l'aragonès vencedor, va palesar condicions de corredor olímpic no sols amb el magnífic temps aconseguit en el seu segon lloc puix que també fou l'home capaç de rendir l'esforç de superació quan retrassat notablement arribà a situar-se al costat de l'aragonès, dos quilòmetres i mig abans del terme de la cursa, esforç que li hauria donat la victòria de no restar-li a Pérez el trespàs de gran campió que li va permetre desfer-se de l'enemic amb una facilitat meravellosa.

El temps d'aquesta Marathón, dues hores, quaranta dos minuts i divuit segons tres quarts, cal no oblidar-lo. Stenrocs, a París l'any 1924 feia la Marathón amb 2'41-22 segons i 6-10, i guanyà la prova olímpica.

El passat diumenge, amb pluja, vent i fred, quan la sabatilla del corredor rellisca i la planta del peu no s'aferma a l'empèdret lluent de la pluja, Pérez feia només que un minut menys que Stenrocs a l'Olimpiada del 24.

Les dades són eloqüents. Cal tenir-les en compte i cal també que el Comitè Olímpic Espanyol no les oblidí i posi cura com posa d'afavorir amb certa preferència parcial i poc clara, certes manifestacions esportives i deixi de banda d'altres mereixedores de tot respecte. Però d'aquest punt, ja en parlarem llargament un altra dia.

Vagi, ara, la nostra felicitació al «Mundo Deportivo» per l'organització d'aquesta jornada esportiva que ha permès una tan estimable revelació per a l'atletisme nacional, i una invitació a les dues esperances marathonianes perquè perseverin en la seva preparació, i cerquin l'ajut que calgui de les nostres federacions atlètiques.

AQUELL

Altaveu indiscret

Sembla que els «savis» de la crítica futbolística ja comencen a afluir. Bèrkessy juga bé, i uns i altres es veuen obligats a reconèixer que és un mig centre.

Passa amb Bèrkessy el que va passar amb Francisc Plattko en els seus últims temps de jugar al Barcelona, i el que passa encara amb el costarriqueny Morera.

A Plattko, els «savis» li deien que era curt de vista, i que la vista li fallava, i Plattko avui encara és l'hora que ha de posar-se ulleres ni per llegir el diari.

A Morera avui li passa que essent un bon davanter centre han començat a dir-li que és petit. Quan ell jugava, petit o no, la davantera adquiria una rapidesa i una profunditat que no té ara amb Escolà. Morera, valent, entrava quan calia entrar, i es desplaçava amb facilitat d'un cap a l'altre de la ratlla defensiva, es desmarcava i s'atreia quan calia els defenses per fer una passada mestre al seu interior el qual ho aprofitava per aconseguir el gol.

Però Morera diuen que és petit, i en canvi admeten que Escolà, un homt poruc, estigui plantat davant de porta enmig dels dos defenses que mai no haurà de vèncer perquè li manca coratge per a fer-ho.

Això no vol dir que Escolà sigui dolent, però si Morera va a l'Espanyol, (que tot podria ésser), i el fan jugar de davanter centre, ja sentirem que diran els «savis» i com cridaran els socis del Barcelona.

No hi ha res pitjor que atrevir-se a jutjar les possibilitats

d'un jugador de futbol el primer dia de veure'l jugar. Això ni l'home més savi entre els savis, fóra capaç de fer-ho amb coneixements per prendre-se'l seriosament.

* * *

I ara que parlem del Barcelona, tornem-hi, que es poden dir moltes coses.

La davantera no fa gols; en Raich sembla un altre, en Morera quan juga... no guixa, i l'Escolà no sap arribar amb prou empenta a la porta.

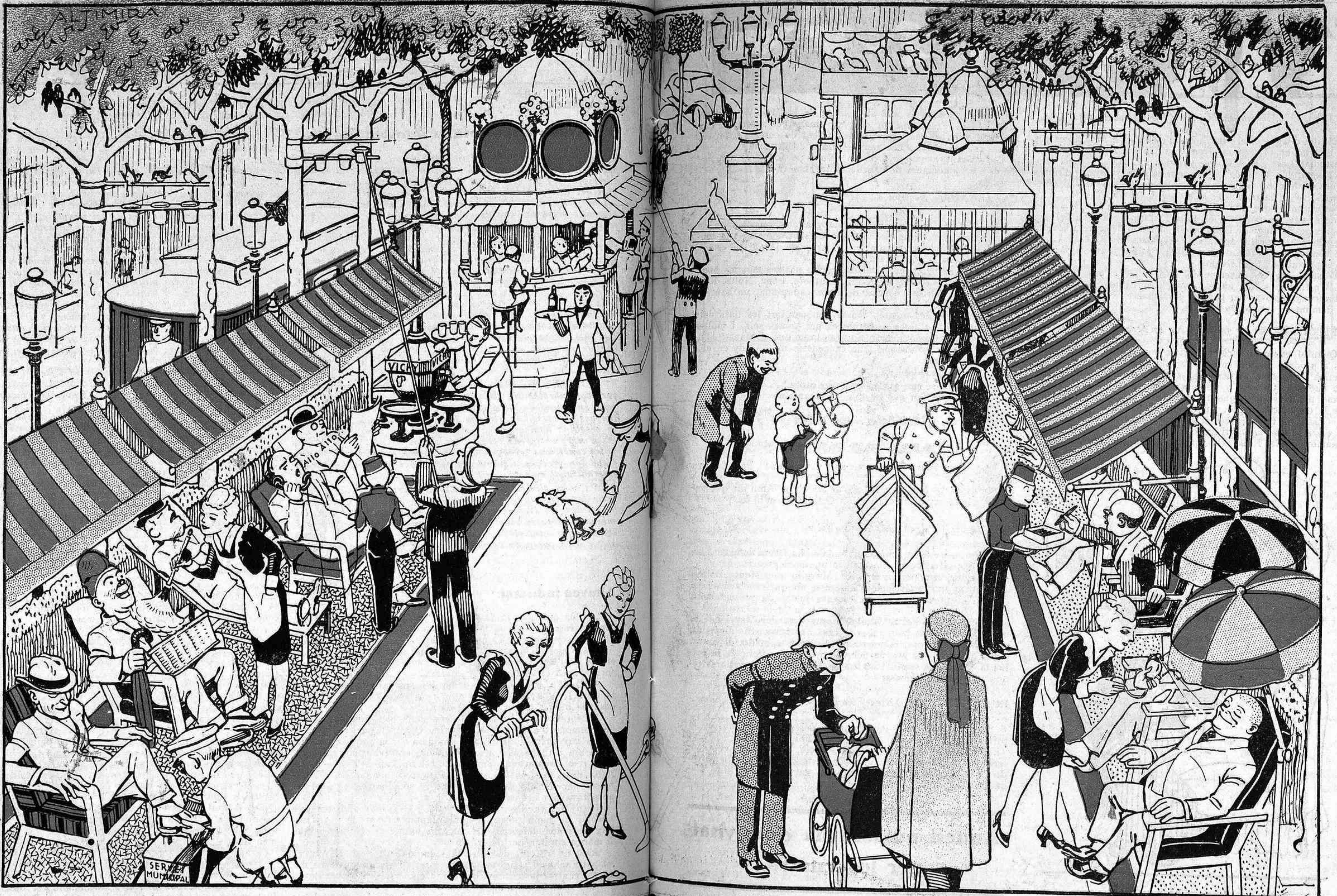
Parlem-ne d'això. L'Escolà no és dolent. Ell, canviant un xic de tàctica de joc, adquirint més fons i més mobilitat, és potser un davanter centre en condicions per a jugar en una davantera del Barcelona amb dos interiors veritat al costat seu, que portin la ratlla i que juguin en el lloc perquè com a interiors hagin jugat sempre.

A la davantera del Barcelona hi ha quelcom difícil de resoldre que la directiva i l'entrenador s'ho van trobar fet. Tres davanters centres i cap interior de categoria.

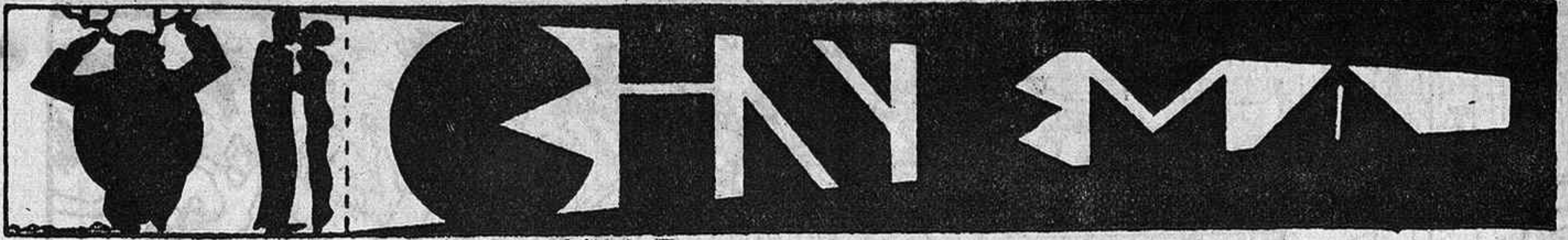
Raich, davanter centre, Escolà davanter centre i Morera també davanter centre. La ratlla davantera no juga prou, el públic crida, i Morera es diu pels seus dintres, igual que Raich; «Jo no puc fer-hi més. Sóc davanter centre i no em fan jugar al meu lloc.

L'any vinent cal que amb seny i temps preparin bé les coses. Noguès; Zabalo, Rafa; Martí, Espada, Pedrol; Vantolrà, Ramón, Raich, Manolín i Bosch.

Un equip que ens sembla seleccionable per oposar al del Piamont el 19 de març a profit de la Mutual Esportiva.

Els bons temps que ens haie portar un govern de dretes.

COLISEUM: *Alegria estudiantil* (Paramount Film)

El títol diu què és el film: anys d'estudiants. Això no es pas una novetat en el cinema. Hem vist moltes vegades què fan els estudiants als EE. UU. que gairebé es el mateix —descomptant l'inevitable partit de rugby— que fan els estudiants d'altres nacions, àdhuc els hispànics, filmats en la reproducció cinematogràfica de la novel·la: «La casa de la Troya».

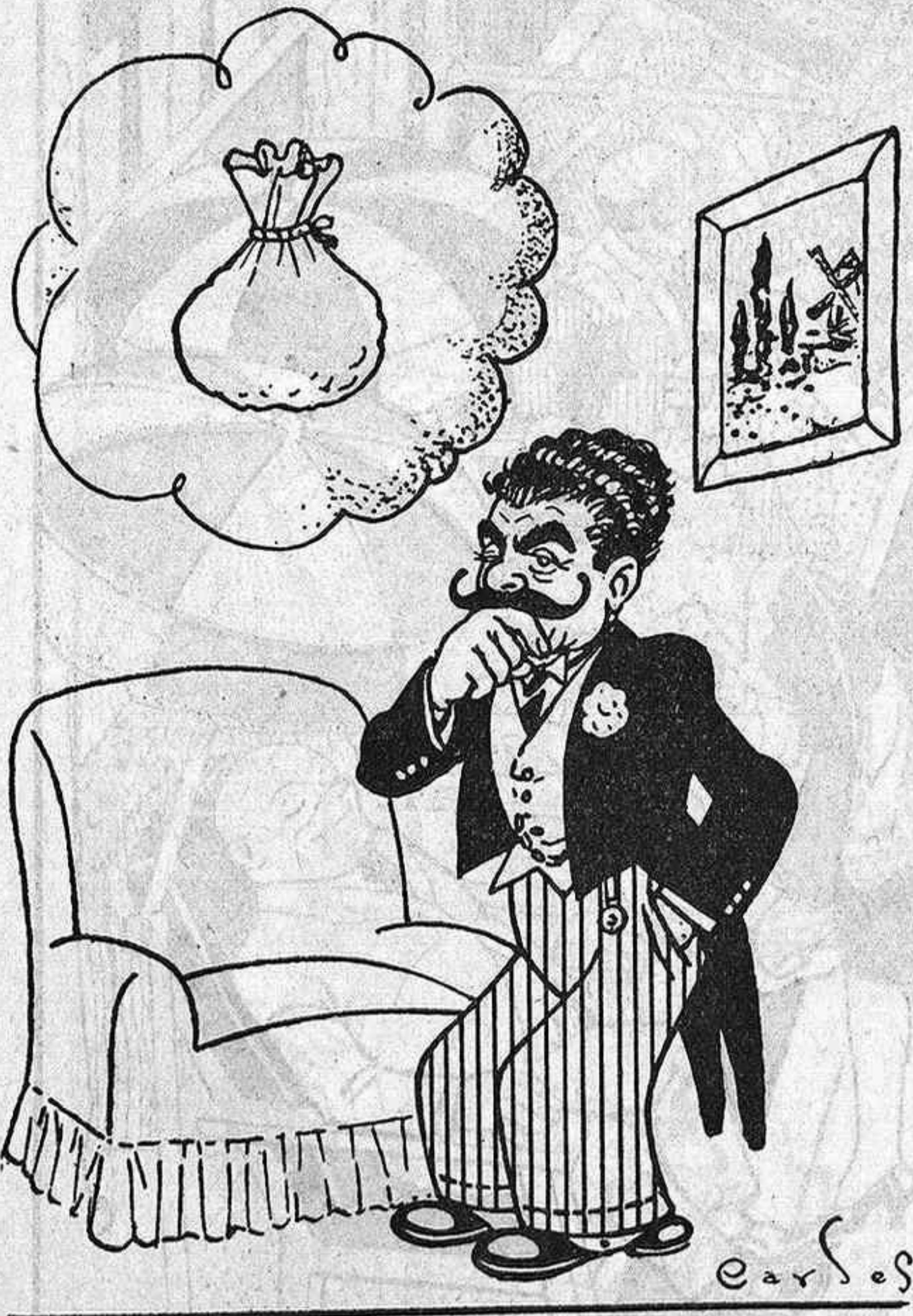
Naturalment que una vida d'estudiant dels EE. UU., cinematografiada, no pot tenir el mateix ritme de la vida dels estudiants de Santiago de Compostela, lentitud de carreta bovera. «Alegria Estudiantil», agafa una trepidació estil René Clair, amb bombejada música de jazz. Bing Crosby figura dignament com a puntal de la pel·lícula.

Wesley Ruggles, director del film no s'ha pas trencat el cap. Un film més, mig aburrit i mig divertit com molts altres. Execució discreta per part de Jack Oakie, Richard Arlem, i per damunt de tots Mary Carlile.

CAPITOL: *Casados y felices* i *No es pecado*.

Quan el cinema francès fa revista nordamericana s'afeixuga fins a produir llaunes com «Abajo la crisi». Quan el cinema americà fa vodevil, arriba a la perfecció amb les poques coses com que són «Casados y felices» i «No es pecado». Als americans, per a excel·lir, que no els treguin de la revista fastuosa i de la comedieta alegre. Que deixin el vodevil.

«Casados y felices» és una de tantes històries de la noia que vol viure la seva vida. Hi ha, com és natural, un milionari que s'enamora d'ella, i que acaba per casar-s'hi, amb petó final.

I a mi, quan em faran un homenatge?

«No es pecado» és una altra cinta de la Mae West. Mae West, ens va resultant un bon xic amanerada: sempre ens fa veure «Lady Lou». Sense el seu talent de cercar, o fer-se, llibres interessants, no ens convenceria a com artista.

Gary Grant, acompanya bé, en «No es pecado», els remenaments i les amoixades de cabells de la Mae West.

CATALUNYA: *El tren de las 8'47*

Els francesos havien ja «cinematografiat» aquesta obra de Courteline. I confessem que malgrat els seus defectes, i la imitació que n'han fet els d'ací, «El tren de las 8'47» estava millor filmat allà que a casa.

Ací hem aplegat per a la filmació els nostres màxims prestigis de la rialla Alady, Acuaviva, Santpere, Lepe, Nolla, Rueda. Sense la solidesa còmica de l'obra adaptada, no haurien pas rigut gaire.

Aquests dies les nostres ràdios han omplert les llars dels accents potiners d'unes conferències per homes sols, i moltes adolescents han pogut sentir un gran bram que clamava: «Tú, joven que te mansturbas», i de cançonetes de l'Alady en «El tren de les 8'47».

«No sé por qué el pajarito canta!
No sé por qué la nube se levanta.»

El que feia que nosaltres comentéssim:

«No sé por qué la imbecilidad es tanta.»

La ràdio prepara la joventut dels nous temps: Pare Laburu i Alady.

No diem res més de «El tren de les 8'47». Amb dir que entra de ple al repertori del «Salón Catalunya» n'hi ha prou.

MARYLAND: *Vaya niña* i *Viaje feliz*.

«Vaya niña» és una modernització de «La fereta domesticada» de Shakespeare. Telma Tood en fa una bona creació.

La cinta, feta per la British i dirigida per Monty Bauks, va creixent en interès i, àdhuc interessa els qui coneixen el seu final o el preveuen. Hi ha escenes justes de presentació i filmació.

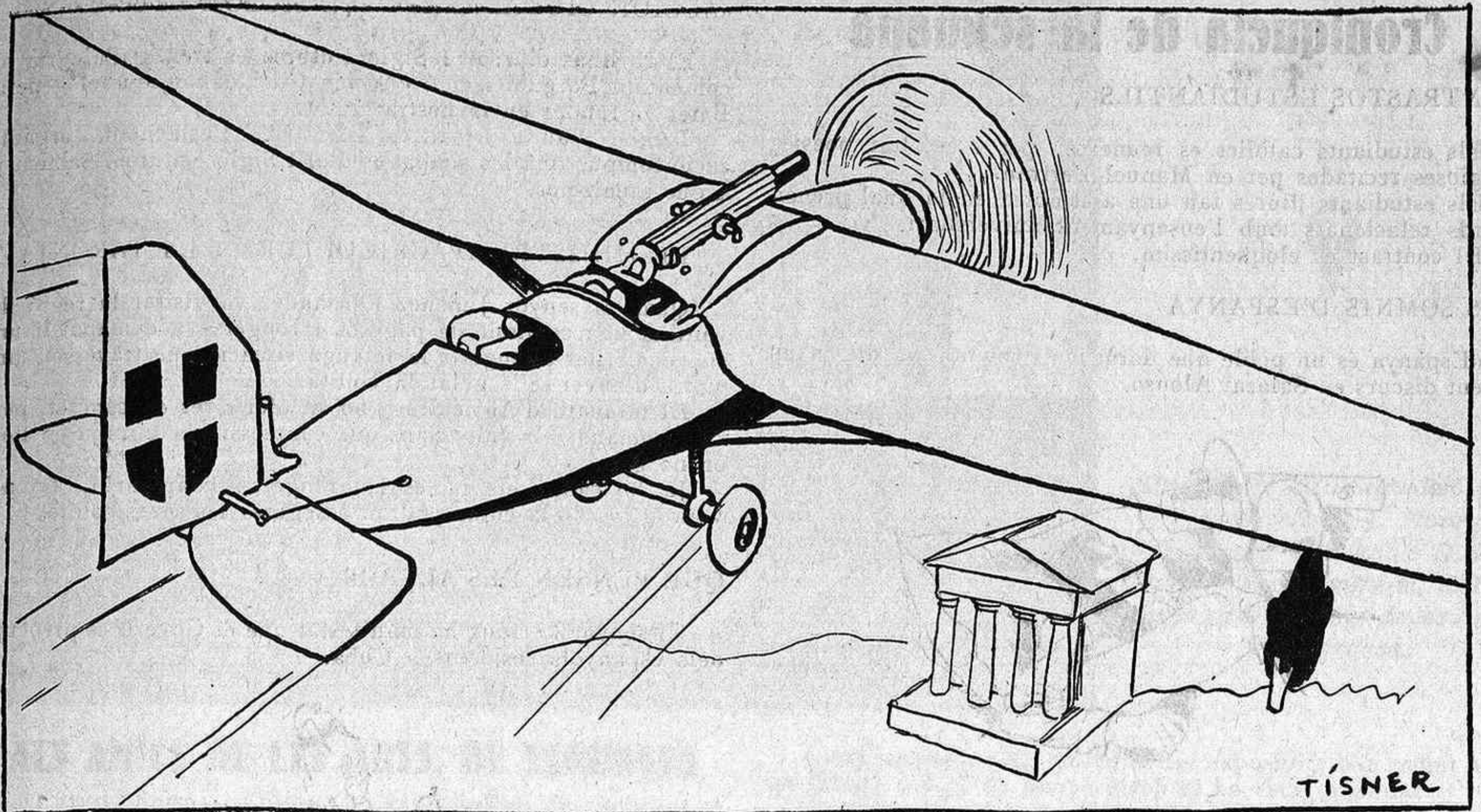
«Viaje feliz», l'altre film del programa del Maryland, és una extraordinària poca cosa de casa alemanya. Els alemanys quan fan color rosa, fa un rosats ensucrats com llet de burra. Sense el joc viu de Mayda Schneider, el viatge feliç de la pel·lícula ens hauria semblat un viatge d'auto per una vella carretera tota plena de tortes.

PUBLI-CINEMA: *Odisea y hundimiento del «Chelnisquin»*

Aquesta «Odisea y hundimiento del «Chelnisquin», és la primera part del film: «Titanes del Polo».

Recomanem la pel·lícula. Té emoció, autenticitat viva, interès geogràfic. Es passa una bona estona veient-la. Ja vàrem dir què «Titanes del Polo» comptava entre els bons films d'aquesta temporada.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

A Grècia

- No els hem tocats. Quina pega!
—Sí, noi; quina pega grega!

Croniques banals

EL CINEMA EN RELLEU

Assabentats que el senyor Lumière havia inventat el cinema en relleu, ens presentàrem a casa seva, perquè volíem que els nostres lectors fossin els primers a saber el com i el què de la cosa. El trobàrem en el seu laboratori inventant, com correspon a un inventor conscient del seu deure. ¡Que agitada és la vida de l'inventor! No poden tenir ni un moment de repòs! Sempre inventant! Quan no inventen aparells, inventen «boles»; la qüestió és inventar.

Va rebre'ns amablement i parlant el francès. No entenguérem ni una paraula, però com que sempre hem estat uns grans dominadors de llengües, volguérem demostrar les nostres aptituds, i així que va obrir la boca la hi vàrem agafar.

Dominar la llengua d'un savi és més difícil del que sembla. S'escapa com una guineu, però férem tants esforços que a la fi la hi dominàrem.

—Si no parla en català —i vam dir— no ni podem fer l'interviu i vostè s'ho perdrà.

Com que no podia enraonar perquè li teníem la llengua dominada, ens féu signes volent dir que «bueno».

Ta amb la llengua en circulació, començà dient-nos:

—Perdonin que no els hagi parlat en català, però com que no porten barretina creia que eren uns dels molts idiotes que en vénen a fer preguntes.

—No, senyor, no som d'«Estampa»; som de L'ESQUELLA, i catalans, encara que no portem barretina.

—Sí, ja ho veig, ja. Jo també en sóc...

—Xòqui-la.

—Però no ho facin córrer perquè llavors els envejosos arrien que el meu invent és transitori.

—¿Així, vostè, no es diu Lumière?

—No senyors, em dic Llumenera de part de pare.

—¿I de mare?...

—Demare és un actor de cinema molt dolent, tan dolent que no podem donar-li relleu.

—Parli-ns un mica del seu invent...

—Ara hi corro. Mirin el meu invent és quelcom que revolucionarà l'art del cinema i la moral dels pobles.

—¿Vol dir?

—Ja ho he dit. ¿Vostès es fan càrrec de la transcendència enorme que representa poder veure i palpar els volums de les coses? Sençà meravellos, tan meravellos que fins me'n faig creus.

—Sí que és clerical.

—Ca, home! Al contrari. Mirin, el cinema en relleu obra unes possibilitats a l'espectador fins ara absolutament insospitades. Vostès, saben prou bé, que avui els senyors amants de la «grimègia» concorren els cabarets i «músic-halls» i hi cerquen els volums que en el cinema no se'ls poden donar. Al cinema tot era llis, tot era pla, no hi havien protuberàncies... Aquests senyors, a vegades, en un moment d'exaltació, s'atrevien a pujar dalt l'escenari, i, prescindint dels xiscles de l'artista, palpar-ii les cames i altres llocs no menys agradables del seu cos.

—Té raó. Jo mateix, una vegada al Bataclan...

—Tot això desapareixerà. Aquells senyors ja no hauran de passar la nit a la «Comi» ni hauran de pagar una multa «per atentado a la moral». El cinema en relleu resol el problema i els permetrà, mitjançant un regàrrec en la localitat, acariciar les cames de la Joan Crawford, assaborir els petons de la Greta-Garbo, i etc., etc. Això tindrà l'avantatge que les artistes al·ludides no xisclaran i la seva decència no en patirà gens, perquè es trobaran a molts mils quilòmetres d'on es projecti la pel·lícula. A més, vostès no em negaran que, entre palpar les cuixes de la Brigitte Helm, o les de qualsevol Lili Torrijos, l'elecció no és gens dubtosa!

—Es veritat... Veu no hi havíem caigut en aquest aspecte papitesc del cinema en relleu!!!

—No acaba ací la meua inventiva. Ara estic treballant per inventar el cinema olorós.

—Olorós?

—Sí, olorós. Si he aconseguit traslladar els volums al lleng també puc fer-ho amb les olors. Hi ha però, un gran inconvenient.

—Quin?

—Que els artistes abans de filmar s'hauran de rentar els peus, i això em sembla un xic difícil d'aconseguir.

Ens acomiadàrem i, meravellats, deixàrem el senyor Lumière, assaborint per endavant el dia que poguem sentir el contacte de les cuixes de la Mae West. No podem fer-hi més, són uns sàtirs com una casa.

Croniqueta de la setmana

CONTRASTOS ESTUDIANTILS

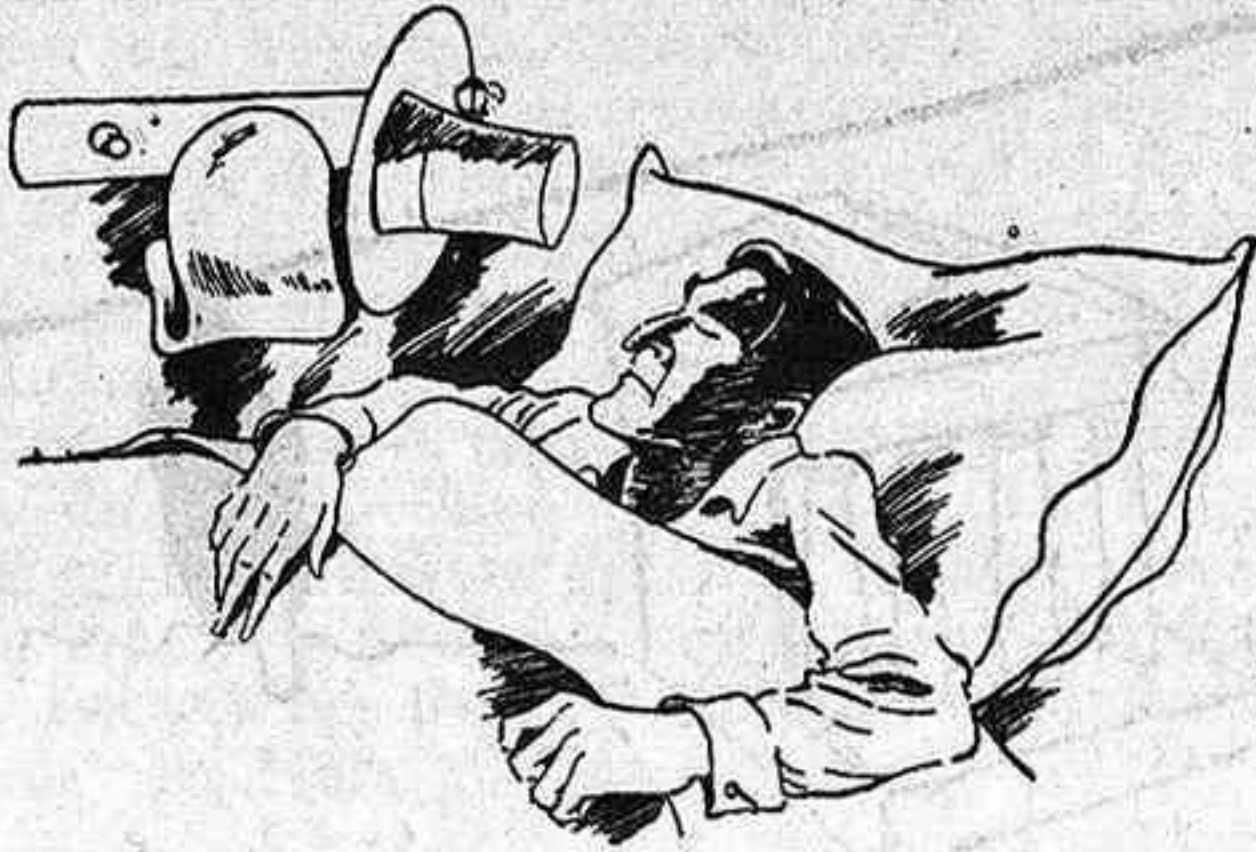
Els estudiants catòlics es reuneixen per a escoltar poesies religioses recitades per en Manuel Bertran.

Els estudiants lliures fan una assemblea en la qual prenen acords relacionats amb l'ensenyament universitari.

El contrast és eloqüentíssim.

ELS SOMNIS D'ESPANYA

«Espanya és un poble que dorm molt sovint», va dir en un recent discurs en Salazar Alonso.

L'ex-ministre de la Governació pot parlar d'això amb profunda experiència.

Sense semblant dormir, el semi-gasetiller Alonso mai no hauria pogut arribar a les altures on ha arribat?

QUI HA DIT QUE L'ATUR FORÇOS NO TENIA SOLUCIO?

S'ha equivocat el qui ha dit que l'atur forçós no tenia solució. El senyor Marraco, ministre d'Hisenda, home de llargs i de sòlids coneixements financers —ja demostrats en la seva gestió ministerial—, ha trobat la fórmula per a solucionar-lo.

Ha dit, amb l'expressió modesta que caracteritza a ell i als genis: «Davant l'atur obrer forçós, el remei és rebaixar els jornals.»

Efectivament: si a un obrer que guanya quatre pessetes n'hi rebaixen dues, amb aquestes dues pessetes podrem fer treballar un altre obrer. Això té també l'avantatge que l'amo dobla els beneficis.

Després del llençament d'aquesta idea, ¿qui no creu en l'existència del super-home?

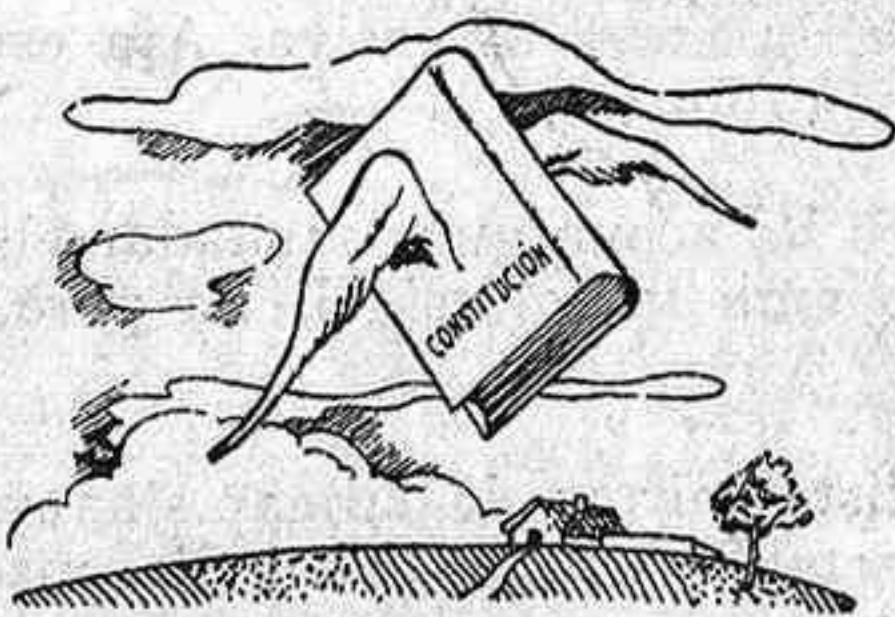
RESPONSABILITATS

«El Diluvio» demanava un d'aquests dies perdó per als revolucionaris i deia que l'hora de les responsabilitats ja s'ha de donar per acabada.

¿No li sembla, «El Diluvio», que l'hora de les autèntiques responsabilitats encara no ha arribat?

LA CONSTITUCIO

La «Unión General de Campesinos» publica una nota en la

qual es planya que l'article 47 de la Constitució estigui derogat de fet.

I nosaltres preguntem: ¿Resta algun article del Codi fonamental de la República, que no es troba en el mateix cas que l'article 47?

«ACCION CIUDADANA» I «EL SIGLO FUTURO»

El carlinès diari «El Siglo Futuro» es trenca d'alegria tot comentant l'organització: «Acción Ciudadana», que el general Batet va fundar en la nostra ciutat.»

També plau a nosaltres saber que l'esmentada organització compta amb les simpaties d'«El Siglo Futuro». Sabiem ja a què atenir-nos.

EL MINISTRE D'AGRICULTURA I LA TARONJA

Quan el senyor Jimenez Fernández va visitar la regiólevantina una comissió de pagesos tarongers va demanar-li una subvenció per alleugerir la feixuga situació que travessen amb motiu d'haver-se'ls gelat la collita.

El ministre d'Agricultura no va oferir res en concret, però va recomanar els valencians que conreessin la taronja en llocs on no geli.

Ja ho saben els pagesos tarongers: conreant la taronja vora el foc de la cuina podran assegurar les seves collites!

QUE PENSEN ELS ALTRES

El senyor Lerroux ha manifestat que el Govern es preocupa dels espanyols residents a Cuba.

Bona mesura. Sobretot quan nosaltres sabem, per notícies de l'illa, que els espanyols d'allà també estan molt preocupats per la sort d'Espanya a les mans de tan egregis governants.

PRECAUCIONS PRUDENTS

«Manuel, Bisbe de Barcelona» diu a les seves ovelles que per a reconciliar-se amb Déu, no hi ha res com visitar unes quantes esglésies i dir davant d'una imatge del Redemptor: «Crec amb Déu.»

No hi tenim res a dir ni creiem que es perdi res per fer semblant acte de fe. Això sí, donada la situació actual de la impietat, sempre serà bo fer les visites abotonant-se el gec.

Per si fos cas!...

UTOPIES

El senador nord-americà Huey Long, candidat a la presidència dels EE. UU., ha començat ja a exposar el seu programa

presidencial. Com a base política de la seva futura actuació, hi ha la confiscació de les grans fortunes.

Li augurem que no passarà de candidat a la presidència.

Un aspecte de l'exposició que J. Navarro-Rull, J. Morant, i els nostres dibuixants R. Roqueta i J. Altimira-M, celebren en els «Amics de les Arts» de Terrassa.

ALS AMICS DE LES ARTS, DE TERRASSA

El grup «Forma i Color» (J. Navarro-Rull, R. Roqueta, J. Morant i J. Altimira M.), ha obert una exposició a les sales dels «Amics de les Arts» de Terrassa.

L'exposició ha estat un èxit. Els expositors han venut moltes teles i l'elogi de les seves obres ha estat unànime.

Nosaltres ho celebrem per la part que ens toca. R. Roqueta i J. Altimira M. enjoien cada setmana les planes de «L'ESQUELLA DE LA TORRATXA» amb la seva valuosa col·laboració.

TELÓ ENLAIRE

NOVES I COMENTARIS

Nosaltres —santa bona fe la nostra!— crèiem que Josep Santpere havia anat a fer el seu gènere a València, i amb el català que és d'ús corrent en aquella casa. Tot dolent-nos però de no poder portar a València una autèntica companyia de Teatre Català, sentíem una certa joia de pensar en aquest començ d'intercanvi. Fa unes tres o quatre temporades que València ens envia «el seu teatre». Catalunya podia enviar-li un teatre que, encara que no fos el seu, tingués alguna cosa de català.

No és així. Josep Santpere ha anat a València a fer castellà i, malgrat que el castellà d'en Santpere i la seva companyia, resultarà un valencià de mala llei, és de doldre que els valencians puguin portar el seu teatre a Barcelona i Barcelona no pugui portar el seu a València.

Això és un símptoma. ¿Qui ha estat més acullidora que Barcelona? ¿Com es tracta Barcelona entre els dits «germans»?

Impossible en l'actualitat de fer més comentaris!

* * *

Agafem un setmanari català de política, esports, cinemes, etcètera.

¿Què diu de teatre català? Ni una paraula.

S'ha de dir, però, que aquesta temporada de teatre català, subvencionat, ha estat com un rodet de xafar pedra passat damunt del teatre de Catalunya.

* * *

No arribem a temps per a parlar de l'obra de Millàs-Raurell: «Fruita Verda», estrenada la nit del passat dimarts al Poliorama.

Segui la que sigui la sort de l'obra, nosaltres seguirem considerant Millàs-Raurell com un dels primers dramaturgs catalans, sentirem molta joia si li és adjudicat —com diuen— el premi Ignasi Iglésies d'enguany.

* * *

Tu vida no me importa, 3 actes de comèdia de Serrano An-

guita, estrenats al Barcelona. «Tu vida no me importa» ens recordà una obra de Linares Rivas: «Cuando empieza la vida». El tema és el mateix, però a la inversa. En la de Linares Rivas, és la dona la qui no ha de preguntar. En els 3 actes de Serrano Anguita és l'home.

Un diàleg brillant i una interpretació fluixa.

* * *

¡Mucho cuidado con Lola!, joguina còmica arrevistada, ori-

L'ONADA DE FRED

De continuar l'onada de fred, les curses de braus es veuran així.

ginal de J. Vaszari, Tomàs Borràs i el mestre Padilla.
Una obra entretinguda i gens grollera: la pot veure tothom.
Una revista enlluernadorament ben presentada.

«¡ Mucho cuidado con Lola! », és un bon espectacle amb musiqueta enganxosa —cosa que demana el gènere—, i amb un conjunt de noies boniques que ballen, accionen i es mouen de primera.

Es llueixen en primer terme Perlita Greco i Sara Guasch. Molt bé l'Antoni Murillo, Lino Rodríguez, Garrido i la parella de ball Noya i Francis.

«¡ Mucho cuidado con Lola! » constitueix, al Còmic, un èxit de debó.

* * *

El plebiscit teatral organitzat per «El Nostre Teatre» ha donat el triomf a «L'Altra Veritat», comèdia de J. M. Miquel i Vergés.

Molt ens plaurà de veure representar aquesta obra en el proper festival que ha de commemorar el primer aniversari d'aquesta reeixida i popularíssima publicació teatral.

* * *

Ja enllestida la tasca del qui li tocà posar lletra —200 pesetes de lletra, segons les males llengües—, a l'obra de lladres i perrots Miss-Thery, aquesta s'ha estrenat al Principal Palace —dit Teatre Català— per la companyia Vila-Daví.

No sabem l'èxit que aquesta obra haurà obtingut. Cal suposar que Domènec Guansé l'haurà trobada bona i que l'autor —amb bones condicions de triomf, la gran condició de no saber escriure entre elles— es sumarà a la llista dels autors de grans èxits que són orgull i sosteniment de la nostra escena, tant la subvencionada com la que ella mateixa es subvenciona.

* * *

«El nostre teatre» ha publicat, en el seu darrer fascicle, la faula dramàtica en tres actes, original de Florenci Cornet: «Fortitud».

Es tracta d'una obra ben simpàtica i de forta empenta teatral. No dubtem que les nostres benemèrites societats d'amateurs la tindran totes en el seu repertori.

«El nostre teatre» publicarà aviat «Don Joan de Terrassa», de J. Navarro Costabella, i «Fruita Verda», de Millàs-Raurell.

* * *

La companyia de Teatre Valencià que actua al Teatre Espanyol ha tingut èxit.

I pensar que, segons el metge, sóc jo qui ha de menjar peix...!

S'anúncia per a aviat la represa de «Ratolins de casa rica». Josep Santpere també ha tingut èxit a València. Un dia que l'obligaren a parlar, ho feu en català i uns dels públic li varen cridar: «Habla castellano que no te entendemos».

Naturalment que nosaltres entenem els valencians, però també acceptem que hi hagi públic valencià que no ens entengui, sobretot després d'haver acceptat en Santpere contracta per actuar en castellà.

ESQUELLOTS

Gil Robles, noi afalagat i deixeble aprofitat de la Companyia de Jesús, ve a ésser com una mena d'àngel apocalíptic hivernenc. Altres anunciarien penes de l'infern, però ell, en lloc de feros témer les roentors infernals, va precedit de vent, neus i calamarsa.

Cada dia, el nou salvador d'Espanya va consolidant la seva fama meteorològica que va començar a guanyar-se en l'aplec monarquitzant de l'Escorial. Segurament, es farà més cèlebre amb això que no pas amb les seves dots de governant.

* * *

Es innegable la simpatia que ens demostra el pontífex de la Ceda. No es pot estar sense venir a Catalunya a donar un cop d'ull a les seves ramades i a veure com va la vinya.

En això, també és fàcil que s'equivogui. Es pensa que tracta amb pagesos i el més totxo dels qui li fan la gara-gara és més murriet del que es pensa.

* * *

¿ Què hi ve a fer Gil Robles a Catalunya? ¿ A guanyar ànimes per al cel i vots per a la seva política? Ja és veritat allò que diuen que un hom mira la palla del veí i no sap veure la biga pròpia.

Tanta feina que tindria Gil Robles si volgués redimir de la fam, de la misèria, de la incultura llurs paisans i altres circumveïns. Quan hagués convertit l'ermit en un jardí, seria qüestió que vingués a donar-nos lliçons de... botànica social.

* * *

Els monàrquics, els clericals, la gent de dreta en general i tots els sectors de la crosta en particular, poden fer lliurement la propaganda de llurs diem-ne idees i llançar impunement cabassos d'escombraries damunt els homes de la República.

Poden parlar per la Ràdio Gil Robles, Cambó, Royo Villanova, el Pare Laburu i no ens estranyarà escoltar algun dia Emili Barrera Lugando (no el coneixen?), que aquests dies torna a remenar la cua.

En canvi, diumenge Marcel·lí Domingo va donar una conferència i no fou permesa la seva radiació. De més a més, a la sortida hi hagué càrregues com en temps de la monarquia.

Senyor Lerroux: Apunti-se'n un altre.

* * *

Uns ciutadans discutien si els diners recaptats en subscripció pública, si bé incògnita, per a premiar els serveis desinteressats de cert personatge pugen més o menys que els obtinguts en anteriors i sengles subscripcions ofertes als invictes i no menys patriotes Primo de Rivera i Martínez Anido.

Els parers no eren coincidents, si bé eren molts els qui deien que havien pres part en totes tres subscripcions.

* * *

S'està tramitant ja la iniciativa de concedir al senyor Lerroux la creu de Beneficència. La gent del partit radical que

HERNIA

Los aparatos contentivos más perfectos (pds.) Cómodos, seguros, ligeros. Permiten los deportes y los más rudos trabajos. Adoptados por eminentes médicos. Con su aplicación desaparecen las hernias más grandes y rebeldes. El único tratamiento curativo científico, premiado. Centenares de testimonios de curación a disposición de Vd. Las máximas garantías y los precios más asequibles. solo en **ORTOPEDIA NOTTON**. Folletos gratis. Consulta gratuita de 10 a 1 y de 4 a 8 Ronda de la Universidad, número 7, 1.º - Teléfono 10935 - BARCELONA.

en temps del bienni encalçava els badalls amb les il·lusions, i que ara ha tret faves d'olla, troba que la concessió és molt enraonada. Nosaltres també ho creiem.

* * *

El Carnestoltes de Barcelona ha costat al nostre Ajuntament no res menys que 100.000 pessetes, quantitat que hauria vingut molt bé per a parar alguns llits en els nostres míser hospitals. Té raó, però, la dita: —Més val al ball que a l'hospital.

* * *

S'ha ajornat una vegada més la cerimònia d'obertura del carrer que ha d'ajuntar el de Fortuny amb la Rambla, cerimònia que fa uns quants dies va celebrar pel seu compte el vent en tirar a terra un tros de paret de tanca.

El curiós del cas, és que els veïns del carrer de Xuclà, afectats per l'obertura del nou carrer, no en saben res ni ningú els ha dit que hauran de desocupar llurs estatges.

Ja sabem el que passarà. La trompetejada reforma es reduirà a fer una clenxa al solar d'«El Siglo», per tal que els abocadors d'escombraries i regaparets no hagin de fer el fet en plena Rambla.

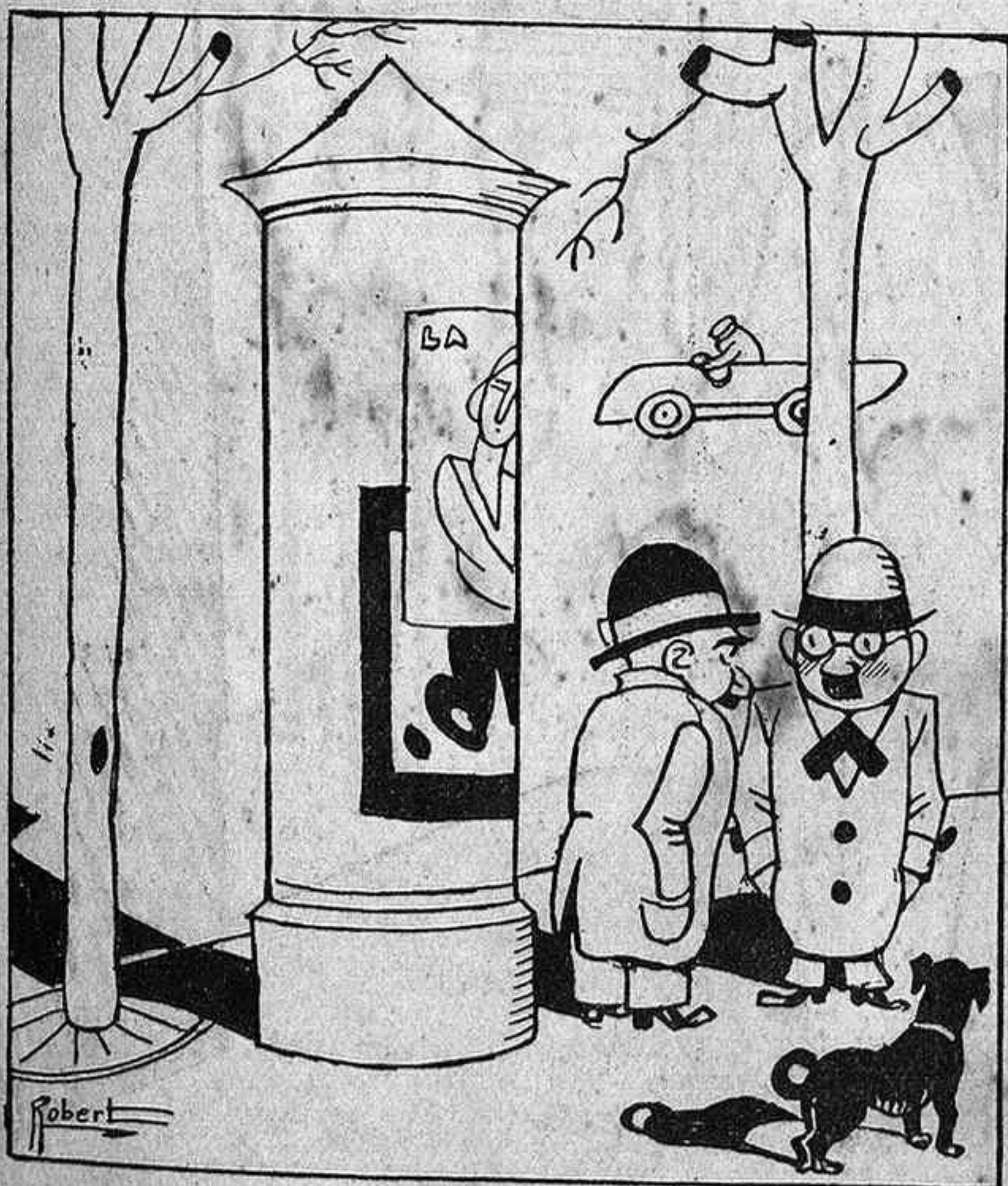
* * *

Són molt comentades les conferències quaresmals del Pare Laburu. Diuen que parla malament dels rics amb grans satisfacció d'aquests, puix que mentre als pobres els cau la baba en escoltar demagogia tronada, des de la trona, deixen la solució del plet a la mà de les divines potestats. Al cel s'arranjarà tot. Els pobres s'hi veuran tips i els mals rics... perdonats, car hauran passat prèviament la bugada en el cubell místic del confessorari.

* * *

Molt soroll de boixets i poques puntes. Molt rebombori entre la gent de dreta i els monàrquics amb motiu del «qüento» de la troballa d'armes i ara que veuen que els republicans estan a punt de prendre l'ofensiva, treuen importància a l'afer.

L'anunci que Manuel Azaña accepta el repte i està decidit a parlar clar, ha espaordit tota la llocada radical-monàrquico-

—Ja no fa de corredor per Catalunya?
—No! No veu que cada setmana en vénen de fora, a fer la plaça.

cedista-reformista que picoteja amb tota llibertat fins ara en el galliner parlamentari.

* * *

Són senyals de distinció
un bon trajo i bon calçat;
el primer, costa molts «quartos»,
el segon, no en costa tants,
d'ençà que al carrer de Clarís (32)
l'arregla EL METGE DEL CALÇAT.

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

MUCHO CUIDADO CON LOLA

Per LINO RODRIGUEZ

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

Amanies fugitivos, en espanyol

per Robert Montgomery i Marta Edvans

Salvad a las mujeres

per Stan Laurel i Oliver Hardy

ORO EN LA MONTAÑA

REVISTA I DIBUIXOS

—Deu mil nínxols nous?

—Es clar; la qüestió és tenir content el cos electoral.